

[Indenrigsministeren]

en søndag og kører rundt og ser, hvad er det for problemer, vi skal behandle på mandag eller på tirsdag, så man netop er velinformeret, har en opfattelse og har talt med borgerne forud for mødet. Alle disse opgaver ligger uden for det, der i dag honoreres i vores diætsystem. Hvis man får en struktur, der tilstræber, at man måske udfører en meget stor del af arbejdet uden for udvalgene, vil det, man løfter gennem forslag om faste vederlag, blive, at man i virkeligheden bliver honoreret for sit ansvar på lige fod med dem, der bruger tiden i møderne for at afklare samme spørgsmål. Der ligger altså i det, at de enkelte kommunalbestyrelser kan vælge løsninger, som de selv finder er mere refærdige end diætordningen, og som er mere i harmoni med mulighederne for at tilrettelægge det politiske arbejde i en ny struktur.

Generelt vil jeg sige, at jeg håber, at det i forbindelse med udvalgsarbejdet vil være muligt for mig at fremskaffe materiale, så de i virkeligheden meget positive tilkendegivelser, der er kommet fra forskelligt hold til forslagskomplekset, gør det muligt at få gennemført det hurtigt, så de folkevalgte råd så tidligt som muligt ved, hvad det egentlig er, de har mulighed for at yde vederlag for, og måske i øvrigt kan vælge, hvilke medlemmer der skal sidde i hvilke udvalg, så man er frigjort fra de meget snærende bånd om habilitet, der er gældende i dag.

Hr. Graversen spørger, hvorfor man ikke skal kunne ændre betalingsform eller vederlæggelsesmetode i perioden. Jeg vil sige, det kan man netop. Det er netop foreslået, at de til kommunalbestyrelsen valgte altid skal kunne sige: Ønsker vi at beholde det, vi har, eller vil vi vælge den anden metode? I dag vil udgangspunktet være, at alle har diætordningen, men hvert eneste nye byråd kan fra byrådsperiodens start diskutere, om man vil gå over til den ændrede ordning. Man kan også vente 2-3 år, men man kan kun ændre det én gang i valgperioden. Når vi går ind i næste periode igen, vil de efterfølgende byråd dér, hvor man i dag har valgt faste vederlag, få mulighed for at gå tilbage til det, vi kender i dag, nemlig den traditionelle diætordning.

Vi mener at have imødekommet det synspunkt, at også her er der den største frihedsgrad til, om jeg så må sige, at blive klogere eller vælge en anden løsning.

Graversen (S):

Jeg synes stadig væk, ministeren skal tage imod den positive tilkendegivelse fra vores side i den positive ånd, den er givet. Det problem, ministeren rejser, er kun en lille ting.

Jeg spørger forsigtigt: Hvorfor skal et byråd være bundet for den sags skyld i næsten 4 år af en vedtagelse, hvis der er flertal i samme byråd for, at man hellere vil have et andet honoreringsystem? Der kan gå næsten 4 år, hr. minister, før man kan lave om på det igen. Det kan jeg ikke se nogen grund til. I samme åndedrag siger man, at man vil decentralisere og give kommunalbestyrelserne størst mulige beføjelser og frihed.

Alene det, der er blevet sagt her, hr. minister, specielt af Fremskridtspartiets ordfører og af Centrum-Demokraternes ordfører, tyder på, at der er behov for, at vi i udvalget får en lang snak om de problemer, der er. Derfor kommer det til at haste med lovforslagets vedtagelse. Vi vil meget gerne hjælpe ministeren med at få vedtaget de ændrede habilitetsregler, for det kan vi sagtens se er nødvendigt. Men det er svært, det er meget svært.

Ministeren har åbenbart misforstået mig lidt. Jeg har ikke sagt, at det økonomiske problem er det største problem, tværtimod. Jeg har netop peget på nogle områder, hvor der er langt større problemer, og det er også sagt til Fremskridtspartiets ordfører. Det er slet ikke de økonomiske problemer, der er størst for kommunalbestyrelsesmedlemmerne, det er de praktiske: familiemæssigt, med hensyn til ens job i det normale erhvervsliv osv.

Bjørn Poulsen (SF):

Jeg skal i første omgang takke ministeren for besvarelsen af nogle af mine spørgsmål. Det er klart, at tilrettelæggelsen af arbejdet i byråd eller amtsråd for en stor dels vedkommende klarer ved en fornuftig diskussion. Men det, jeg også nævnte, nemlig spørgsmålet om tillidsmandsbeskyttelsen for vores folkevalgte, kom ministeren ikke ind på.

Vi, der har arbejdet med almindelige tillidsmandsregler og dertil hørende beskyttelse, synes, det er naturligt, at man prøver at beskytte sine folkevalgte så langt, man overhovedet kan, og at være medlem af en kommunalbestyrelse eller et amtsråd er arbejdsmæssigt set en forholdsvis stor opgave, næsten uanset hvordan